

ת"פ 65153/01/15 - מדינת ישראל נגד סיטי פוד ניהול רשתות מזון בע"מ, דני הרשקוביץ, טל פיקלר

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 65153-01-15 מדינת ישראל נ' הרשקוביץ

בפני: כבוד השופטת שרה מאירי

בעניין: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד אסף תומר

המאשימה

נגד

1. סיטי פוד ניהול רשתות מזון בע"מ (- ביום 21.6.10 הופסק)

2. דני הרשקוביץ

ע"י ב"כ עו"ד שלמה ניסים

3. טל פיקלר

ע"י ב"כ עו"ד ליאור שכטר

הנאשמים

גזר דין

א. בדיון שהתקיים בפניי ביום 31.1.17 חזרו בהם הנאשמים 2,3 ("הנאשמים") מכפירתם והודו בעובדות כתב האישום המקורי.

בהתאם, הורשעו בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום.

משהסכמת הצדדים כאמור הושגה בערבו של הדיון - נתאפשר לצדדים לנסות ולהסכים על הענישה ובהתאם לא נשמעו טיעוני הצדדים.

משהודיעו כי לא הושגה הסכמה, זומנו לטיעונים לעונש ליום 27.3.17.

ב. המאשימה טענה כי הנאשמים הודו בעובדות כתב האישום, הגם לא בהזדמנות הראשונה, אך חסכו מזמנו של ביה"ד בשמיעת הראיות.

העבירות בהן הורשעו הן מהחמורות בחוקי המגן (51826-11-11) - אי העברת ניכויים משכר עובדים לפנסיה, המשענת לעובדים לעת פרישתם, עבירה על חוק הגנת השכר (דב"ע 3-237/97 שמואלי נ' רשות השידור; ע"ע 73/03 קרן השתלמות נ' מ.מ. ערבה; ע"ע 11910-05-11 נייס נ' עזבון המנוח זובטוב), כשהערך החברתי נפגע אף הוא, הן בגריעה משכרו של העובד והן בהעמדתו בסיכון שלא יהיה מבוטח.

בפנינו 3 עבירות עצמאיות ונפרדות (3 עובדים).

[המאשימה הפנתה לפרשת חדוות הורים (57160-01-14); ולע"פ 32385-05-14 פרשת שמש חי; ת"פ 56203-05-14 מד"י נ' מרכז הורים (נהריה)].

הנאשמים מצויים בהליכי פשט"ר.

הנאשמים הורשעו בעבירה של ניכוי מ"ה במקור ואי העברתו; הוסף קנס ומאסרם הוחלף בשל"צ, בערעור, כשאינן ללמוד מהתסקיר אלא שלא אוזכר בו ההליך שבפנינו (ובכך, זלזול של הנאשמים בהליך כאן) ומנגד, חומרת העבירות שבפנינו מול העבירות שנדונו בתסקיר.

העונש למעסיקה (החברה) עומד על מאסר שנתיים או קנס של 1,130,000 ₪ לכל עבירה - ולכל נאשם מחצית, לפי חוק הגנת השכר (565,000 ₪ לכל עבירה).

[הפנתה לת"פ 6033-09-10 - 37,500 ₪; 11936-11-14 - 50,000 ₪;

11846-03-15 - 40,000 ₪].

בענייננו, עתרה המאשימה להשית על כ"א מהנאשמים 30% מהקנס המכסימלי וכן לחייבם לחתום על התחייבות.

ג. הנאשמים יוצגו בנפרד, מחד ומאידך, טיעוניהם נסמכו אלה על אלה - ומשכך יפורטו איפוא יחדיו:

הנאשמים אזרחים נורמטיביים, בעלי משפחה, הקימו עסק במסעדות ("הנאשמת 1") אשר לאחר הפגוע בירושלים החל להדרדר, הועמדו לדין על חוקי המס (הודו, הורשעו ונושאים בעונשם).

כתב האישום שבפנינו הוגש ב- 31.1.15 בגין ארוע מאוקטובר 2009 ביחס ל- 3 עובדים, באותו סניף ובחודש אחד בלבד. אין שיטתיות ועסקינן בסך 135.12 ₪ סה"כ ובאחריות מנהלים, כשהנאשמים לא היו אחראים אישית על העובדים/הפעולה.

לו הופנו הנאשמים לכך בזמן אמת היו מתקנים המחדל ולפיכך לכ"א מהעובדים פיצוי (משניהם) בסך 500 ₪ ראוי ומידתי.

הורשעו לראשונה בהליך מיסוי, והליך זה הוא הראשון מבחינת דיני העבודה.

אכן הנאשמים הודו בדיון ההוכחות - אך חסכו כל ההליכים המקדמיים ועם קבלת הייצוג המשפטי, ודאי לאור חלוף הזמן מהעבירה, כשאין הסבר לו.

ניתן להסתפק בענישה צופה פני עתיד, התחייבות כספית מתונה ושל"צ ע"י הוספת 50 שעות לשל"צ הקיים, מה שנכון גם מבחינת האינטרס הציבורי, כשהטלת קנס נוסף תפגע במצב הכלכלי, כשבמירב יש להטיל קנס נמוך החורג ממתחם הענישה (3241-11-12) תוך התחשבות בקיום בכבוד, כבוד האדם, זכות המחיה, קנס מתון ובתשלומים. גם ההתחייבות צריכה להיות מידתית.

יש להתייחס לתחומי ההתיישנות (האישום הוגש בחלוף יותר מ- 5 שנים) ולאזן בין האינטרס הציבורי להגנה על זכויות הפרט, למניעת עיוות דין (בג"צ 6972/96; הנחיית היועמ"ש 4/2012 מ- 8/12).

מדובר בזוטי דברים (סעיף 34 יז לחוק העונשין), לא הגיוני לנהל ההליך על סכום העבירה, הגם שאינם מזלזלים בכספי עובדים.

הפנו לסעיף 40 לחוק העונשין, שאין להטיל קנס שיכביד על זכות הקיום הבסיסית של האדם (בג"צ 10662/04 חסן נ' המל"ל).

כל קנס יכביד כאמור. יש לאבחן הפסיקה שהובאה, שדנה בריבוי עבירות.

הנאשמים עצמם טענו כי מדובר בעבירה בהסח דעת, עם מעורבות של קריסה כלכלית, ולא מתוך כוונה חלילה לפגוע בעובדים, ההליך חסר פרופורציה לעבירה, כשחוקי העבודה חשבים להם כמעסיקים, מצטערים הם על הענין ומבקשים התחשבות.

ד. ולהכרעתי -

איני רואה דמיון, ודאי לא זהות, בין העבירה הנדונה כאן (ניכוי מכספי עובדים לפנסיה, ניכוי שלא הועבר לקרן הפנסיה), לעבירת המס בה הורשעו (ניכוי מס הכנסה ואי העברתו לשלטונות המס);

אין הדברים נאמרים, חלילה, מתוך "קלות ראש" בעבירת המס, אלא שבענייננו לאינטרס הציבורי הקיים בזו (ב- 2 העבירות ולמעשה) - נוסף אינטרס הפרט, העובד, שזכויותיו הפנסיוניות נפגעות, נפגעת תכלית הניכוי וההפרשה.

עסקינן כך לטעמי, בפגיעה שהיא אכן מהחמורות בספר החוקים ובתחום דיני העבודה.

מנגד, אין להתעלם גם מכך כי עסקינן בעבירה, ביחס לחודש אחד בלבד, אמנם ביחס ל- 3 עובדים - אך כזו שנעברה ב- 2009, בכתב אישום שהוגש רק בינואר 2015 ומכך, שבסופו של יום (חרף ישיבות מספר בפני כבוד השופט א. שגב) לא נשמעו בפניי הוכחות, משהנאשמים (כעולה, עם ייצוגם) השכילו לחזור בהם מכפירתם ולהודות באישום (וטוב, ראוי ונכון עשתה המאשימה בהסכמתה, ולו לכך, הגם שכך נתבקש רק שנתיים לאחר הגשת כתב האישום).

לכל אלה - ראוי להוסיף כי עסקינן בסכום כולל בכתב האישום בסך 135.12 ₪ (אגב, סכום שלא פורט, לכשעצמו, בכתב האישום), הגם שבנסיבות ובהתייחס למועד העבירה - איני רואה לקבוע כי עסקינן ב"זוטי".

לאחר ששקלתי כל אלה וכל שנטען בפניי, בנסיבות המיוחדות דנא, בהן שוכנעתי - יוגש תסקיר קצין מבחן בשאלת קביעת של"צ/הארכת משך השל"צ לעבירה שבפנינו.

עותק תסקיר ביחס לכ"א מהנאשמים יובא לעיוני, בתוך 45 יום.

כן יחתום כל אחד מהנאשמים במזכירות ביה"ד ובתוך 7 ימים על התחייבות לפי סעיף 72 לחוק העונשין לפיו, יתחייב להמנע מביצוע עבירה כדוגמת העבירה בה הורשע למשך 3 שנים - אחרת יחוב כל אחד מהם בסכום המקסימלי הקבוע לצידה של העבירה ובעת ביצועה.

הודעת ערעור יש להגיש לבית הדין הארצי לעבודה תוך 45 ימים מיום המצאת גזר דין זה אצל הצדדים.

ניתן היום, ה' אייר תשע"ז, 01 מאי 2017, בהעדר הצדדים.

ק/רונית/ש.חדד